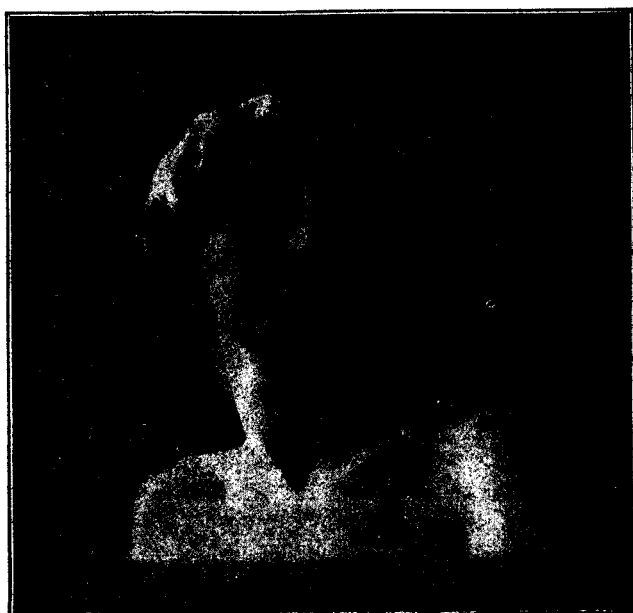


Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Comprat a J. F. en 1930



ANY I ————— NÚM. 17

OLOT, 15 DE NOVEMBRE DE 1915

ESABLIMENT TIPOGRAFIC

DE

PERE ALZAMORA

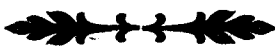
CLIVILLERS, 16.

TELEFON, 22.

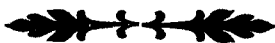
OLOT



DOCUMENTS COMERCIALS OBRES REVISTES
PERIÒDICS CARTELLS I TOTA MENA DE IMPRESSIONS



LLIBRERÍA I OBJECTES D' ESCRIPTORI ALTA NOVITAT



INMENS ASSORTIT EN POSTALS PER A TOTS ELS GUSTOS I PREUS

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Any I

OLOT, 15 de Novembre de 1915

Núm. 17

Preus de subscripció

Olot, any. 2'50 ptes.
Fora, „ 3'00 „
Número solt 10 céntims
Anuncis, segons tarifa. Pagos a la bestreta.

Direcció i administració:

Carrer de Clivillers, núm. 16, on se dirigit
tota la correspondència.
No 's retornen els originals

CAMPANYA ELECTORAL

«Que el fi de la controversia o de la disputa no sia la victòria, sinó la millora.»

Josep Joubert. Trad. Xenius.

DESPRÉS DE LA LLUITA

La Lliga pot haver tingut una ombra de decepció, però no descoratjadora. Continuarà, amb més hardidesa, la seva labor començada d'educació política. Hi ha l'Escola de la Lliga i, deixebles d'ella fidels, som prosseguidors d'una política ja nacional, amb definició doctrinal i model d'actuació fecunda.

¿Què representen els contraris de la Lliga en aquestes eleccions? Cap força d'opinió. No solament això, sinó que són, per definició, contraris a tota formació d'opinió pública. Però s'amparen de negacions: la d'ara era quasi còmica.

Després de l'agitació electoral, agrada aquella calma que romàn i el contemplar el tumulte de les coses passades, en la llunyania propicia a la formació d'un judici. Un judici per treure'n lliçó profitosa, no per asservir cap ansia de vagues polèmiques inútils. Però en aquestes pàgines no cal evocar anècdotes d'incivilitat, indignes de memòria, algunes de les quals provoquen a la náusea.

Si un instant imaginéssim com foren unes veritables eleccions! En elles se combatrien opinions diverses posades a oberta i febril discussió. El poble elector sabria a qual cosa aten-

dre's: oiria controvèrsies, esguardaria la labor per cada u acomplida—clara com un argument,—amb un fons de somnis qu'esperen realització. I el poble elector podria comprendre—ho comprendria!—que amb els vòts seus *governa també, es forma legalment la seva dignificació.* «LES LLEIS SÓN NORMES, PERÒ TAMBÉ SÓN ARMES.» Tot allò qu'és discussió, controvèrsia, lluita d'opinions (que's confón, aquí, sens saber com, amb la vana lluita personal), fóra millora; renovació de pensament; penyor d'una actuació definida; fermaça de sinceritat en la paraula, aleshores responsable; fiscalització de la política. Confrontació valent, valoració valent: no dins una reclusió local, sinó dins un ample corrent de relació.

Traieu tot això, i condemneu la Ciutat a viure en una atmòsfera viciada per l'estretor del cercle de muntanyes que la volten i la torna sorda a les palpitations nacionals. Veusaquí el bon localisme: dins el clos ofegador, en un isolament qu'exclou tota mesura comparativa, tota valoració, una cosa mesquina podria passar per una cosa immensa; qualsevol pirueta podria semblar un gest magnífic; la propagació d'una vulgaritat ètnica podria passar, bonament, quasi per una innovació ideològica.

Caldria que's pensés un instant si la dignifica-

ció del vòt, si una força d'opinió, alguna força doctrinal, ha mogut tothom en les eleccions últimes. Si no fos així—cosa que a la consciència olotina no és obscura—no demanariem sinó que el mancament es voltés d'aquella silenciosa discreció que dóna marge al cas d'una retractació possible. Que no segueixi al mancament la més rusticana impudícia política.

Resultat de les eleccions

Candidatura de la Lliga

Districte I.	D. Candi Agustí	161 vòts
» »	» Joàn Prat	156 »
» II.	» Tomàs Hostench	60 »
» III.	» Ramón Buch	51 »
» IV.	» Miquel Legares	222 »
» »	» Joaquim Danés	197 »
» »	» Ramón Bretcha	173 »

Candidatura Jaumista

Districte I.	D. Lluís Mir	228 vòts
» »	» Joàn Pujol	171 »
» II.	» Josep Mató	89 »
» III.	» Francesc Puig	205 »
» IV.	» Narcís Bolós	188 »

Candidatura Liberal

Districte I.	D. Joàn Tresserras	203 vòts
--------------	--------------------	----------

Candidatura Conservadora

Districte II.	D. Eveli Barnadas	133 vòts
---------------	-------------------	----------

Candidatura Republicana

Districte I.	D. Antòn Constans	151 vòts
» II.	» Francesc Badia	11 »
» IV.	» Joàn Pau	101 »
» »	» Virgili del Caso	99 »

Candidatures independents

Districte IV.	D. Joàn Meroles	151 vòts
» »	» Lluís Quintana	81 »
» »	» Albert Gratacós	84 »

HAN SORTIT ELEGITS

D. Miquel Legares.—D. Joaquim Danés.—Don Ramón Bretcha.—D. Lluís Mir.—D. Joàn Pujol.—D. Josep Mató.—D. Francesc Puig.—D. Narcís Bolós.—D. Joàn Tresserras.—D. Eveli Barnadas

El nombre de vòts obtinguts per la Candidatura de la Lliga constitueix no sols una realitat ben manifesta per avui sinó una penyora de fortitut per demà, quan, conegudes les armes dels enemics de la Lliga, pugui oposar-s'hi el degut correctiu.

Contestant a don Gabriel Maura

VI.

Les conseqüències actuals d'haver-se frustrat una coincidència.

He donat tanta extensió a la història de les convergències i de les disconformitats dels regionalistes amb el senyor Maura, perquè reconec i lamento totes les conseqüències d'haver-se frustrat la patriòtica coincidència que va iniciar-se el 1907 i va durar fins el 1909. És més que probable, que de no haver-se frustrat aquella coincidència i d'haver produït tots els fruits que podien esperar-se'n, ni hauríem de lamentar avui l'actual abjecció de la política espanyola, ni l'estat actual de la consciència catalana fóra el que jo vaig confirmar en el primer dels meus articles.

I, quan parlo de l'abjecció actual de la política espanyola, ni n'acuso el govern actual, ni penso en els detalls de conducta als quals el maurisme dóna una importància cabdal reduint quasi tota la seva actuació a posar-los de manifest i censurar-los amb la major duresa. Jo crec que aquets detalls de conducta no són més que la eflorescència natural d'un mal crònic de la vida pública espanyola, que tots els estrangers que han estudiat les coses d'Espanya han senyalat com a causa cabdal de la nostra decadència i que, en moments com l'actual, apareix amb gravetat centuplicada.

Jo veig aquella abjecció en l'absolut divorci que existeix a Espanya entre l'Estat i la Nació, entre el poder públic i els ciutadans, que fa que aquests mirin el poder públic com a cosa estranya, que ells no han creat, sinó que els vé imposada per l'acció d'una oligarquia que s'ha sobreposat a la vida nacional, talment com si fos una dominació estrangera. El favoritisme i la corrupció practicada des de dalt, la manca de patriotisme, la falta d'esperit de ciutadania en la massa, són conseqüències naturals d'aquell divorci. I quan vé un moment com l'actual que la salvació del país exigeix la compenetració entre els ciutadans i el poder, ni els representants del Poder tenen interès en que la compenetració es produeixi, ni els ciutadans senten vius els vincles de solidaritat nacional que sols una confiança en el poder públic és capaç de crear.

Aquest mal que pateix la vida pública espanyola és de guariment difícilíssim per la seva cronicitat i pels interessos i els hàbits que s'han creat alséu entorn.

Per acabar a Espanya amb la política d'artifici, per transformar en realitat la ficció constitucional en que vivim, precisa la coincidència de dos factors essencials: una corrent d'opinió afirmativa en la massa i una acció de poder que la reculli i encarrili amorosament, en lloc de contrariar-la, ofegar-la o enverinar-la.

I la coincidència providencial d'aquestos dos factors va produir-se, fa alguns anys, a Espanya.

Fou el moment que la Solidaritat Catalana triomfant es posà en contacte amb el govern que presidia el senyor Maura. La Solidaritat Catalana no representava una agitació històrica i xorca com les que tantes voltes s'han produït a Espanya, prenent aires de sana ciutadania go que ha estat sols expressió d'un estat morbós. Era un moviment tot ell afirmació, i l'afirmació que l'inspirava no era elucubració de doctrinari, sinó la realitat viva de l'existència d'un poble que s'alçava enter per exercir el dret a governar i a donar-se amb el seu propi esforç un major grau de civilització, i que llençava la llavor fecunda de l'afirmació regionalista, la sola afirmació nacional que s'ha llençat fins avui dintre el camp erm de la política espanyola. I, amb el senyor Maura al Govern, es produí el fet de que ocupés el Poder i dirigís l'Estat un home que sentia com nosaltres tots els vicis y corrupteles damunt els quals estava assentat el mateix Poder que ell exercia, i que volia organitzar l'Estat damunt la base del respecte a les realitats de la vida nacional, donant la batalla a les xorques oligarques que venien suplantant l'acció dels ciutadans en el govern de la cosa pública.

Sense trobar en el Poder un home com el senyor Maura, la Solidaritat havia de ser forçosament revolucionaria. Sense trobar-se amb un moviment com el de la Solidaritat, l'acció renovadora, la revolució des de dalt que volia portar a terme el senyor Maura hauria estat cosa inofensiva i fins ridícula, com l'establiment d'una sastreria en una tribu de negres que no sent encara la necessitat del vestit.

Fou per això que els atacs de la Solidaritat contra la organització de l'Estat no trobaren resistència, sinó assentiment, en el Govern. Fou per això que els projectes de reforma del senyor Maura trobaren la col·laboració de la Solidaritat. I fou per això, encara, que les representacions dels gremis polítics, els interessats en el manteniment del «statu quo» de la política espanyola, combatien simultàneament el senyor Maura i la Solidaritat, perquè veien que, en el fons, un i altra coincidien en una mateixa obra de renovació que ells rebutjaven.

Es dever de llealtat confessar que no tots els components de la Solidaritat compregueren la trascendental missió que devien realitzar, i més

d'un cop cometeren l'erro de donar força o de veure amb complacència els atacs que els representants dels gremis polítics dirigien, en aparença, contra del senyor Maura, però, en realitat, contra l'obra renovadora de la Solidaritat, a la qual donava acollida el senyor Maura. Mes, amb orgull podem dir els regionalistes que de aquest pecat n'estem ben nets nosaltres.

Mentre ocupà el poder el senyor Maura, els dos factors l'acció dels quals, paral·lela, però distinta, és precisa per a la transformació de la vida pública espanyola, compliren perfectament la seva missió, i, de no haver sobrevingut la crisi del 1909, és ben segur que la patriòtica convergència entre el senyor Maura i els regionalistes hauria portat, en la implantació de la Reforma local, l'acompliment de l'obra fonamental d'acabar amb l'imperi de l'artifici en la vida pública espanyola.

Mes, la crisi de 1909, que podia ser un lleuger entrebanc, un curt ajornament, ha tingut conseqüències que poden ésser definitives i que avui apareixen amb realitat indubtable, perquè des d'allavors, si han subsistit i s'han enfortit el factor regionalista i l'afirmació catalana, s'és anat esvaïnt, sense que quasi en quedi rastre, el factor que encarnava el senyor Maura i que, a l'abandonar aquest la seva missió, semblà, per un moment, que anava a recollir-lo el senyor Canalejas en els darrers mesos de la seva vida.

A nosaltres ens pertocava la missió de mantenir i d'intensificar la afirmació regionalista, de mantenir i consolidar a Catalunya l'esperit de ciutadania. Al senyor Maura corresponia donar la batalla a les organitzacions polítiques artificials que ocupen el camp que a l'acció de les forces nacionals correspon, i estimular i excitar els ciutadans del restant d'Espanya a que's decidís sin a actuar en la vida pública. Els fets ens diuen prou clar qui ha complert millor la seva missió i qui és que ha triomfat en la seva obra.

Nosaltres, els regionalistes, hem mantingut viu un estat de consciència col·lectiva a Catalunya. A Catalunya, ara, com en 1907, hi ha un poble que exerceix les funcions de la ciutadania, i fia en el propi esforç la seva salvació. La força que teníem el 1907, la mantenim i l'hem augmentada. Catalunya—camp especial de la nostra actuació—continúa essent tota ella—justicia cal fer a tots els elements polítics i socials que hi actuen—oasi de patriotisme afirmatiu. Catalunya i la seva afirmació regionalista són avui, com el 1907, el llevat fecunde amb que pot renovar-se la vida pública espanyola.

En canvi, les velles organitzacions de partits, sense masses i sense ideals, tornen a imperar a Espanya com abans del 1898. Després del desastre, la política espanyola passà un període d'in-

decisió i de crisi, que el 1907 semblava que anava a cloure's portant, definitivament, la instauració dels governs d'opinió. El senyor Maura apareixia com l'home providencial destinat a marcar el trànsit entre dugues èpoques i obrir per a la política espanyola un període de dignificació redemptora.

¡I ha sigut tot lo contrari! L'acció del senyor Maura des del Poder ha estat el pròleg del restabliment normal, d'aquella política que semblava haver acabat, al liquidar el nostre imperi colonial i al despullar l'Espanya de tota ombra de prestigi internacional.

Clama de tant en quan, el senyor Maura, contra l'actual abjecció de la política espanyola, i la seva paraula es perd en el buit, i els seus trets no fan blanc, com si l'arma d'atac estigués carregada amb pólvora sola. I els maurins, amb les seves campanyes intermitents, no arriben a produir enlloc d'Espanya un seriós desvetllament de la opinió pública.

I això que deu amargar fonament al senyor Maura, això que deu refredar els entusiasmes de les hosts mauristes, és en el fons, ben natural i no pot ser d'altra manera.

El maurisme, privat de l'escalf del Poder i de la força d'atracció de la «Gaceta», no ha sabut buscar en un alçament de la opinió pública espanyola la força necessaria per a suplir aquella viciosa saba de que tan sols s'alimenten els partits que governen la Espanya. I és que els moviments d'opinió—quan no són d'un estèril revolucionarisme—no es creen més que amb afirmacions, més que amb ideals que encarnin en la realitat de la vida nacional. Pot mantenir-se i prosperar el regionalisme i ser una força, sense el Govern i contra el Govern, perquè tot ell és afirmació i perquè sosté un ideal que té fondes arrels en les entranyes del nostre poble.

Pel contrari, l'acció maurista, pel seu pessimisme negatiu i pel seu subjectivisme, s'és anat debilitant, sense que hagi quebrantat les oligarquies governamentals i sense que hagi despertat corrents de opinió ciutadana.

Quan va venir el conflicte europeu, amb tots els perills i amb totes les ventatges que pot portar a Espanya, Catalunya, afirmativa i regionalista, es va dirigir al Govern del senyor Dato estímulant-lo a què se sentís Govern nacional i a què emprengués una acció directora i estímulant de totes les forces i de totes les energies espanyoles, i oferí al Govern i al poble d'Espanya tot un conjunt d'afirmacions salvadores. Ha estat quan ha vist que el Govern del senyor Dato no comprenia la trascendencia del moment actual per l'avenir d'Espanya; quan ha vist que, més que els grans interessos nacionals, l'ocupaven les miseris de la baixa política; quan s'és ado-

nat de que, en lloc de l'acció vigorosa que demanaven les circumstancies, eren la vacil·lació i la inactuació la seva característica; quan ha vist que, en lloc de imposar la concordia entre tots els interessos nacionals, fomentava les discórdies i les contraposicions xorques i suicides, ha estat allavors, i sols allavors, quan Catalunya entera s'és aixecada contra el Govern del senyor Dato, amb l'autoritat decisiva de presentar una serie d'afirmacions davant d'un Govern que no té el valor ni d'acceptar-les, ni de contradir-les, ni de presentar-ne de propies.

En canvi, el maurisme, davant del govern actual, no planteja, en el fons, més que un problema processal. Més que la seva acció, discuteix el seu origen. I davant la indiferencia del Govern actual enfront dels problemes vitals que es plantegen per l'avenir d'Espanya, encara Espanya no coneix les afirmacions mauristes; encara la opinió pública l'alçament de la qual el senyor Maura demana, no ha pogut enterar-se de quina fóra la seva actuació si una tarda del mes d'octubre de 1913 el Rei hagués confiat al senyor Maura, i no al senyor Dato, l'encàrrec de formar ministeri i al davant del mateix partit conservador que avui governa fos ell qui regís els destins d'Espanya.

I així avui, coincidint regionalistes i maurins en la censura al Govern actual, subsisteix aquella disconformitat que va sorgir fa molt temps entre uns i altres i que frustrà una coincidencia que podria haver estat redemptora. I dels dos factors que havien coincidit un dia, en resta tan sols un amb plena vitalitat, i damunt d'ell carrega el comte de la Mortera tota la responsabilitat de la salvació d'Espanya, a l'acabar son article amb una frase que analitzaré en el pròxim i darrer d'aquets articles.

FRANCESC CAMBÓ.

Resposta a un article de D. Eveli Barnadas

Una doble qüestió deriva d'aquella de les omissions o no omissions governatives: una, qüestió de fets, de omissió o no omissió; altra, qüestió tècnica; sobre les quals no és potser lícit a una Redacció dar opinió propia si, per la primera, ofereix a les persones interessades les pàgines del periòdic; i per la segona, implícitament i natural, les ofereix també.



ADAPTACIONS DE JOSEP M.^A GARGANTA

AMISTAT

(De Boulier du Breuil.)

Bondadosa amistat, sempre plena d'encís,
vina, torna a mon cor la perduda dolcesa,
vina i no'm deixis més, qu'és prou el teu somris
per allunyar de mi l'angoixa i la tristesa.

El bosc és més rient, el zèfir és més pur,
la natura ha reprès una color novella,
s'ha revestit el cel de més brillant atzur:
amistat, vora teu la natura és més bella.

Sovint al marriment, l'angunia i el dolor
acompanyen l'amor, fins en camí de roses;
mes els cors innocents van amb tu sens temor,
car tu duus sempre pau als sojorns on reposes.

FRAGMENT

(De Joachim du Bellay.)

Si nostra vida és menys qu'una jornada
d'eternitat, si el temps va fent son torn
i fuig sens esperança de retorn,
si és tan caduca tota cosa nada;

còm l'ànima que viu empresonada
troba plaent l'obscuritat del jorn,
quan per fugir envers més clar sojorn
pot l'esperit empendre la volada?

EL VI DE JURANÇON

(De Charles Coran.)

El jurançon collit de l'any
té una bevenda coneguda,
que'ls meus records daurats d'antany
desperta al tast de sa beguda.

Aixís avui m'ha recordat
passades hores d'alegría,
l'amic cantant al meu costat
i el most que'l cant interrompia.

Vint anys després tornant aquí,
retrobo avui dins l'enramada
l'amic d'un temps que'm fa senti
el mateix cant, d'igual tonada.

Alta la copa, l'ull rogent,
un brinda i beu; o, quin vinagrel
Mai a Argenteuil mala sarment
ha produït un vi més agre.

I el jurançon no ha pas perdut
el séu bon nom per eixa costa...
Ail' és la meva joventut
lo que no té'l vi del meu hoste.

ROMA

(De Joachim du Bellay.)

Tal com el camp sembrat de verdor se corona
i sorgeix de la terra la mata verdejant,
i l'espiga apareix i en ella 's va formant
el gra de blat, que'l sol amb sos raigs assaona,

i com, quan és madur, el rústic agarbona
la blonda cabellera del sembrat onejant,
la recull en manats, i del blat rossejant
vora el camp ja segat les garbes apilona:

aixís anà creixent l'imperi dels romans,
fins que fou destruït per les bàrbares mans,
que d'ell deixaren sols eixes senyals antigues

que tothom va collint, com l'espigolador
en les tardes d'istiu aplega les espigues
qu'han quedat en el camp al pas del segador.

SONET

(De Pierre de Ronsard.)

¿Heu vist damunt la branca, al mes de maig, la
en la frescor nativa de sa primera flor, [rosa,
dant enveja a la llum, amb sa viva color,
quan l'alba, al neixe'l jorn, de llàgrimes l'arrosa?

La gracia de ses fulles, aon l'amor reposa,
jardins i arbres embauma de delicada olor,
mes, si sofreix de pluja o d'excessiva ardor,
se marceix i 's desfà, fulla a fulla desclosa.

Aixís, tu, en ta primera i tendra novetat,
quan el cel i la terra honraven ta beutat,
les Parques t'han occit i, feta pols, reposes:

Per aixó 't faig present de llàgrimes i plors,
d'aquest vas ple de llet i aquest paner de flors,
perquè en vida i mort, ton cos sia sols roses.

EL SOL NATAL

(De Joachim du Bellay.)

Feliç qui, com Ulisses, ha fet un bell viatge,
o com els argonautes al conquerí 'l toisó
i pot torná a sa patria, ple de seny i raó,
eercant entre familia, ja vell, l'últim hostatge.

Quan tornaré reveure del meu petit vilatge
les llars que fumejaven? en quina estació
tornaré veure l'horta de ma pobre maisó,
qu'enclou per a mi un regne en reduït paratge?

Me plau l'humil estada que feren mos passats,
més que'ls palaus altívols per Roma fabricats,
i més que'l noble marbre me plau la llosa fina;
més el Loire de Gal·lia que no'l mont Palatí,
el meu petit Lyré més que'l Tiber llatí
i més qu'aura de mar la dolcesa angevina.

LA CAPITAL

Contra el pobre localisme, per sort ja decadent, fou important un article de *La Veu*, que signava un poeta il·lustre.

Poseu atenció an aquestes paraules:

«La ciutadania és l'encuny de la Capitalitat.»

I després:

«Quan la Capital floreix, la Nació floreix tota ella en ciutadania.»

Ara, llegiu la noblesa de destí que per la ciutat olotina voldríem:

«Avui en dia la nostra Capitalitat, com una regina entre les dames de Cort, s'ajença bellament voltada d'altres ciutats que, si en extensió i en riquesa poden ser-li inferiors, en esperit li són germanes. I esdevé aquell fet tan característic: l'evolució de les grans poblacions fragmentaries vers la integralitat. En un estat social de quietisme, tots els orguens, totes les ciutats, se atroffen i esdevenen unilaterals. Tal ciutat és purament industrial, una mena de magatzem immens de telers i xemaneies; tal altra és purament agrícola, una mena de sitja o de païssa o d'horta habitada; tal altra és només un bell sojorn placèvol; tal altra un esquerp recer més o menys escolar... Quan la societat reacciona, quan la Nació es reviscola, tot paulatinament es refà. Cada ciutat, sense perdre la seva característica predominant, s'arrodoneix, per dir-ho així, i és, en majors o menors proporcions, com una capital.»

Els nostres vòts perquè aquestes paraules romanin gravades a la memòria olotina, a la consciència olotina.

I si en aquest sentit mateix, alguna cosa pot haver acomplert la revista nostra—com desitjàrem sempre!—, els nostres vòts perquè les paraules d'elogi siguin més merescudes cada jorn.

La Biblioteca Popular

La «Obra de Biblioteques Populares» ha publicat unes fulles informatives on s'exposa la necessitat d'aquestes biblioteques en el nostre poble. Contenen, demés, un resum del projecte, els acords de la Assamblea Nacional i les bases del concurs.

De la exposició, signada per la «Obra de Biblioteques Populares», extraïem aquestes paraules:

«Mancava a Catalunya una intensa acció difusora de coneixements que fós a l'ensems regularitzada per una disciplina orgànica. Heu's

aquí, doncs, la missió de les Biblioteques Populares: difondre saber amb seny: crear fonts de coneixement apartant-se d'aquells exemples de sales de lectura on es recullen totes les publicacions gratuïtes i tots els llibres inútils que s'han escrit. Les Biblioteques Populares seràn respecte això d'una gran eficàcia, car en elles una consciència superior establirà una selecció de contingut. Els qui sien assedegats de coneixements no exposaràn llur esperit sobre l'abim d'una cultura dubtosa. D'aquesta guisa s'enriquirà la vida dels llocs on aquestes Biblioteques Populares s'instaurin, car elles difondran saber, que és norma, que és llevor d'educació civil. Temples de civilitat podríem nomenar aquestes Biblioteques Populares de Catalunya; temples en el silenci dels quals s'educarà el jove esperit del nostre poble.»

DEL PROJECTE

«En la seva tercera reunió ordinària l'Assamblea de la Mancomunitat Catalana, aprovant un dictament presentat per son Consell, fou prèls l'acord de creació de Biblioteques populars a totes les poblacions de Catalunya.

Aquesta és una obra vastíssima i que necessita de l'entusiàstica col·laboració de tots els catalans.

Aquesta creació serà regulada segons els termes d'un extens acord, molt important i d'estructura i sistematització molt ben pensades i plenes de seny; al formular les quals s'han tingut evidentment en compte els coneixements sobre les institucions estrangeres més importants, així com una rica experiència adquirida en l'obra de fer institucions de cultura a casa nostra, obeint a especials necessitats catalanes.

L'ideal és que a cada municipi català existeixi una Biblioteca popular en un petit edifici fet exprés, elegant, pulcre i amb els serveis senzilla però perfectament muntats.

Aquestes Biblioteques han de tenir, segons el pla aprovat, un objecte doble: constituir dipòsits de llibres on el poble pugui completar la seva cultura, i servir de sucursals a la Biblioteca de Catalunya, situada a Barcelona, a fi que els estudiosos de tot ordre, que es trobin lluny d'aquesta ciutat, puguin gaudir dels tresors d'aquella Biblioteca, mitjançant un servei de préstam en que les petites Biblioteques populars de la localitat serviràn de mitjaner.

En el servei d'aquestes Biblioteques populars s'introdueix una novitat importantíssima: i és que son personal sia femení, obrint així una nova, digna, culta i important carrera a la dona, i col·locant en això Catalunya al nivell del paísos més avançats.

Les Biblioteques tindran un caràcter emi-

mentent pedagògic, instructiu i educacional. Estaran obertes a hores en que puguin gaudir-ne les persones ocupades durant la jornada. Seran totes ben catalogades i posades al dia, contenint els millors llibres que sia possible trobar dins de cada materia, per haver sigut formades, no a l'etzar, sinó mitjançant un plan lògic i aconsellat per persones enteses. Tindran sales o taules especials per revistes o per al públic d'infants; tindran anexe una sala per conferencies, concerts, exposicions, etc. Seran una cel·lula de vida espiritual elevada dins de cada ciutat, dins de cada vila, dins de cada poble català.»

Els Municipis Catalans qu'han sol·licitat la instauració de biblioteques populars son: Berga, Manresa, Olot, Sabadell, Sant Hilari Sacalm, Sallent, Sitges i Valls.

En l'última reunió del Consell Permanent se començà l'estudi de les ofertes i peticions presentades al Concurs.

Joaquim Vayreda

Demà diumenge, al parc de Barcelona, s'inaugurarà, en homenatge a En Joaquim Vayreda, un monument parell als d'En Maragall, En Milá En Fontova, L'Aguiló. Per a pendre part en la festa i en representació del nostre Ajuntament, marxa a la ciutat comtal una comissió composta del alcalde don Eveli Barnadas, dels tinents don Candi Agusti, don Josep Teixidor, don Joàn Roura i don Joàn Tresserras; dels regidors don Joàn Meroles, don Francisco Bassols i don Antoni Casabó i'l secretari D. Enric Daunis, junts amb dos macers i l'agutzil.

Apropòsit d'aquest homenatge que tan justament es rendeix a la memoria del que fou el millor paisatgista de son temps en nostra terra, transcriuríem una lletra auto-biogràfica dirigida a D. Carlos Pirozzini en 24 de Novembre de 1885, en la qual se endevina l'ansia que perdura, a través de la vida del pintor, d'una reposada, però continua recerca; mes el poc espai de que avui disposa aquesta revista, priva la satisfacció del desig, que acomplirem a no tardar en un dels nombres consegüents.

PUBLICACIONS

L'OFRENA.—*Poemes de Josep Maria López-*

Picó.—La aparició d'una nova col·lecció de poesies den López-Picó és una joia per la ment. Un art que es defineix en mig de les variacions musicals d'una sola lira: una discorde acordante.

L'autor de «Espectacles i Mitologia» i de «Poemes del Port» és un poeta objectiu; avui, aquesta col·lecció de vint-i-nou sonets ens en dona nova assegurança.

La curiositat s'aviva: ¿cóm aquest poeta, cantor dels objectes del món, se les haurá per dir coses internes; cóm, amb la poesia subjectiva? Algún reflexe ens en havia mostrat en «Amor, Senyor...», però reflexe només. I alguna volta en algún epigrama.

Esboçada sols, una classificació.

Hi ha un model de poesia tota objectes del món, impersonal; si és lírica, porta el moviment líric el oblit clar seguidor ràpid de les imatges definides; però es mou en la épica dins son domini propi. Un poeta d'aquesta faisó és Ludovico Ariosto.

Un altre model de poesia és el d'aquella que amara un dolç entusiasme; on als objectes del món, a la idea d'ells, penetra els mots una deliciosa commoció. Poesia elegant alhora i musical. Un poeta d'aquesta faisó, el bon La Fontaine.

Un terç model de poesia fóra el d'aquella tota subjectiva en la qual el moviment líric és de tensió i laxació sentimental; vaguetat i moviment de formes, on, en transport dominador, el record acompanya la música interna. La producció maragalliana podríem comprendre-la quasi tota dins aquest membre de la classificació. Com la poesia den López Picó, en punt entre el primer i el segón.

La nova obra és una de les mostres més belles de poesia objectiva de la moderna literatura catalana. El domini tècnic hi és meravellós.

Imagineu-vos una natura objectiva en una commoció sentimental.

Peró, comencem a dir: ¿quina faisó de commoció sentimental és possible en una natura objectiva?— Per definició, no podría mai, com Rousseau, tal volta, dir: «j'etpis ivre d'amour sans objet». Una imaginació d'una precisió incisiva esvaeix qualsevol vague moviment sentimental, qualsevol rousseauniana inspiració.

Caldría, doncs, una retenció d'imaginació? Però una retenció imaginativa la llençarà a les coses, i aleshores (segons unes profundes paraules de Joubert), sans l'imagination, la sensibilité est reduite au moment où l'on existe; les sensations son plus vives, plus courtes, et n'ont point d'harmonie dans leur succession. Tal com passa: una curiositat objectiva tota acció i esguard dominador obert a l'entorn, apar versátil.

Com, d'altre banda, sens moviment emotiu la producció literaria és impossible, román la solució de

una retenció imaginativa, de no esvair l'emoció amb la imaginació, mes l'instant de llençar-se la imaginació amb la paraula definida sia quan la paraula canta el ritme après d'una estrofa. Tal no dispara l'arma un caçador sinó en aquell just instant en que coincideix el punt de mira i la caça. La poesia objectiva es presentarà, doncs, amb formes perfectes, distintes. Serà, doncs, una poesia elegant. Tal volta podríem dir que, per definició, l'autor de «L'Ofrena» és un poeta elegant.

Peró, ¿cóm a les natures objectives, la poesia de les quals hem dit de distinció de formes, de definició, les havem trobat, en canvi, un element, no de fixació, sinó de versalitat? Cert, un element de versalitat emocional, una força d'oblit a vora d'elements de fixació normatius, de gust. Com trobaríem, però, en les natures subjectives, vora facultats de duració emocional una part de versalitat d'esperit, essencial.

La qüestió és: ¿cóm s'explica en els primers, versatils, la formació del gust?—Fóra solució considerar l'esperit amb alguna certa facultat selectora: de fixació dels millors elements i alhora d'exclusió de elements inútils. Un mateix esguard obert sobre el desordre o sobre una obra perfecta, alhora que el oblit esvairia l'impressió de desordre, l'esperit, de les línies essencials de la perfecció, en pendria forma. A aqueixa obra lenta de depuració, se li llevarà la part hatzarosa amb una labor de precipitació, de concentració, de contacte amb la perfecció, labor de cultura. «Cultura—definía Xenius—és la unificació funcional de les forces humanes històriques amb l'Albir».

¿Quina immediata filiació tindrà el nostre poeta? —Un escriptor eminent ha pensat en Auzías March. Nosaltres pensariem en Jordi de Sant Jordi.

Auzías March, més meditatiu, en les seves poesies no hi posa cap acció. En Jordi de Sant Jordi la meditació és ràpida, immediata seguidora de la acció. En el primer abunden preocupacions, les quals, a voltes, no's resolen. Mentre cada poesia del segón és només una resolució. Parla el primer, es diu d'un amor passat, però d'una qüestió actual en el poeta: segueix els seus versos una inquietut. Darrera els versos del segón hi va un oblit perfecte, deliciós.

Definint la poesia de Jordi de Sant Jordi definiríem la den López-Picó. Poesia d'un Jordi de Sant Jordi d'avui: veusaquí «L'Ofrena».

L'ESGLÉSIA DE SANT JOAN LES FONTS.
—Josep Danés i Torras.—Aquest treball dona una imatge definida del temple. La técnica del lèxic com la perspectiva estructural, planta i seccions el fan alhora complet i brevíssim.

QVADERNS D'ESTVDI. — Acaba de sortir el núm. II d'aquesta publicació.

«Els Quaderns d'estudi comencen en aquest número, amb les del poeta-mestre d'estudi Rabindranath Tagore i de l'entomòleg J. H. Fabre, mort ara de poc, una galeria de *Figures contemporànies* que continuarà publicant-se, presentant de cada una de elles el retrat i una curta semblança. També s'inicien en aquest número dues noves seccions. En una d'elles, tal com avui fa la Srta. Maccheroni, els professors d'institucions nostres parlarán dels mètodes adoptats per cada un d'ells en la llur tasca didáctica. L'altra nova secció, amb el títol de *La Catalunya que treballa i que juga*, publicarà cròniques succintes dels esdeveniments més importants que vagin ocorrent en les localitats catalanes, dins els ordres cultural i deportiu, — que una bona pedagogia i una bona política de raça agermanarán sempre en l'interés».

Agraim d'aquesta última secció les paraules següents que prenem com un estímulo i com a norma:

«Olot.—Fa un quant temps que surt en aquesta ciutat una publicació d'un precís i fidel esperit: *Vida Olotina*. En la quinzena de números apareguts, no s'hi nota la més lleu concessió a cap sentimentalisme local, a cap ira d'escola, a cap comoditat d'improvissació. La política, serenament nacionalista, s'hi segueix pas a pas, i tota una campanya electoral és posada sota l'advocació de Joubert. Comentant un article de la revista madrilenya *Espanya*, si fa una gallarda professió de fe: relació amb les nacions veïnes, intervenció— en altre mot diríem: *Imperialisme*».

Informació Catalana

—Obertes les Corts, nostres parlamentaris treballen hardidament per a la solució dels problemes econòmics concretats en els diversos projectes d'aquest caràcter pendents de discussió.

De moment és difícil preveure el resultat, puig ara, com en tantes altres ocasions, no han faltat entrebancs que dificultin la discussió, i en definitiva la solució d'aquells problemes en els quals està interessada Catalunya.

—La labor del nostre distingit amic i president de la Lliga Regionalista, el diputat provincial don Josep Maria Masramón dins la Mancomunitat de Catalunya a favor del districte que representa va essent copiosa en resultats. Sols en el ram d'obres públiques ha obtingut recentment les carreteres de Castellfullit a Oix, d'excepcional importància per a nostra comarca car l'uneix amb l'alta muntanya; la de Ripoll a Borredá per les Lloses, i el pont sobre la riera de Mardá, terme municipal de Gombreny.

—La revista madrilenya «Espanya» que té donades repetides proves de atenció a les qüestions catalanes, acaba de publicar una copiosa enquesta sobre els projectes econòmics que Catalunya patrocina la resolució dels quals depén del Parlament

VIDA OLOTINA

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Preus de subscripció: OLOT, any 2'50 pessetes.—Fora, any 3'00 pessetes

Número solt 10 céntims

Anuncis, segons tarifa.

Pagos a la bestreta.

Farmacia i Drogueria

JOAN BARDELUS I FILLS

Agents exclusius per a Olot dels tan recomenats productes de la

Perfumeria Gadalus

i de la

Crema Bella Aurora

i per a la provincia del insuperable

Champagne George Montagne

Tarifa d'anuncis en la coberta de
Vida Olotina Administració: Clivillers, núm. 16

Anuncis

Una plana, 8 pessetes.—Mitja plana, 5 pessetes.—Un quart de plana, 3 pessetes.—

Un octau de plana, 1'75 pessetes.—Un setzau de plana, 1 pesseta.

Esquels mortuories

Plana entera, 10 pessetes.—Mitja plana 6 pessetes.

Encaxos a 5 pessetes

Descomptes

Per 6 insercions, el 10 %.—Per 12, el 25 %.—Per 24, el 50 %.

SERVEIS DE TRANSPORT DE VIATGERS I DE COMUNICACIONS

Ferrocarril d'Olot a Girona						CORREUS					
OLOT. Sortides. 2:32 5:18 11:42 14:38 17:39 (*) , Arribades. 8:41 12:08 18:27 20:43 (*) Diumenjes i dies festius: Dilluns, fins Amer.						Sortides. 4:45 11:15 12:30(*) 17:10(*) 21:00(*) 21:45 Arribades. 12:15 12:30(*) 17:15 18:30(*) 21:00 CERTIFICATS. Dies de treball, de 9:30 a 11:00-de 17:30 a 19: , festius. de 9:30 a 11:00 (*) A peatons i interior. (*) A interior. (*) Dels estancs. (*) De Sts. Pau. (*) De Camprodon.					
Serveis de Carruatjes i Tartanes			Serveis d'Autos			TELÉGRAFOS					
Per S. Joan las Abadesas. S. 1:00 9:30 4:00 15:00 De > > > A. 13:30 22:00 13:00 22:00 Per Figueras. S. 4:00 14:00 6:30 De > > > A. 11:30 19:00 4:30 Per Banyolas. S. 22:15 7:00 15:00 De > > > A. 17:45 14:45 21:00						(VALLS-TOUS) de 7 a 21, diari.					
						TELÉFONOS					
						INTERURBÀ: (Plaça del Conill). De 8 a 21 COMARCAL: (Lorenzana), Servei permanent.					

TONI-DIGESTOL BURQUET

RESTAURACIÓ DEL PAIDOR

A base de ferments gàstrics a l'estat natural, gonolobus, condurango, cuassia simaruba, menyanthes trifoliata i chelidonium majus.

Remei excel·lent i comprovat per a curar les dispepsies, siguin o no de origen nerviós, catarros gàstrics, pesadesa, botiment, vertiges de l'estómac, neurastenia gástrica flatulencias, mal gust i mal olor de la boca. Amb el seu us se obtenen incomparables resultats en tota classe de gastralgies (mal de paidor) calma ràpidament el dolor perquè ataca les causes del mal. No conté opi, morfina ni cocaina ni medicaments que puguin produir trastorns en l'organisme.

DIPOSIT

Laboratori i Oficina de Farmacia de Antón Bolós i Vayreda, Sant Rafel 28.



FARMACIA I LABORATORI

DANÉS

PLASSA ALFÓNS XII TELEFON XXIII

Despatx de receptes preparades amb tot cuidado — Medicaments moderns d'una puresa absoluta — Herbes medicinals — Especifics nacionals i estrangers — Aigues minerals — Ingestibles — Sueros — Vacuna — Oxigen pur — Articles de goma — Venes de gassa — Faxes ventrals — Braguers — Perfumeria — Análisis — — —

Elixir i polvos dentífrics DANÉS

Grands assortits a preus economics

— de —

LLANES, SEDES I COTONS

Biu Orri

St. Esteve, 12

Camiseria, Corbateria i Genres de punt

Celler Olotí

Dasseig de Blay (Firal), 52
(Devant del Teatre)



Casa recomanada per a
: vins de tota confiança :

Olis, sabons i comestibles de
: : primera calitat : :